

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 77 0 К 063494 16 Квлз
Бања Лука, 21.04.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као предсједнице вијећа, те Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Даниеле Миловановић и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђених Т. М. и Т. М. због кривичног дјела лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је поднио бранилац осуђеног, адвокат М. М. из П. против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 77 0 К 063494 15 Кж од 05.02.2016. године у сједници вијећа одржаној дана 21. 04.2016. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 77 0 К 063494 15 Кж од 05.02.2016. године потврђена је пресуда Основног суда у Приједору број 77 0 К 063494 14 К од 15.07.2015. године, којом су оглашени кривим Т. М. и Т. М. због кривичног дјела лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗРС) и осуђени на новчану казну у износу од по 500,00 (пет стотина) КМ, коју су обавезани платити у року од 30 дана по правоснажности пресуде, а која ће се у случају неплаћања у остављеном року замјенити казном затвора, тако што ће се сваких започетих 100,00 (стотину) КМ новчане казне рачунати као један дан затвора.

Против те пресуде бранилац осуђених, адвокат М. М. из П. је поднио овом суду захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) због повреде Кривичног закона, с приједлогом да се Захтјев усвоји као основан и преиначи правоснажна пресуда на тај начин што ће се осуђени Т. М. и Т. М. огласити кривим због кривичног дјела лаке тјелесне повреде из члана 155. став 1. КЗ РС, те сходно томе утврдити казна за то дјело или да се укину првостепена и другостепена пресуда и предмет врати на поновно одлучивање.

У одговору на Захтјев, замјеник главног републичког тужиоца Светлана Брковић је оспорила основаност Захтјева и предложила да се Захтјев одбије у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд је испитивање повреда закона, у смислу одредби члана 354. ЗКП РС, ограничио само на оне повреде на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредби члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Осим тога искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Поднесеним Захтјевом браниоца осуђеног као основ побијања правоснажне пресуде означена је повреда Кривичног закона из члана 350. став 1. тачка а) у вези са чланом 312. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се према разлозима у образложењу Захтјева огледа у томе да су првостепени и другостепени суд радње оптужених предузете критичног догађаја погрешно правно квалификовали као кривично дјело лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС. При томе се апострофира да се на основу изведених доказа није могло ван сваке разумне сумње утврдити да је оштећени предметне повреде задобио средством подобним да тешко тјелесно повриједи или здравље тешко наруши, јер није доказано да је камење, које је нађено на лицу мјеста, према својим димензијама и карактеристикама подобно да доведе до тешких тјелесних повреда. С обзиром на то, Захтјевом се сугерише да су се радње оптужених могле квалификоват само као „обична“ лака тјелесна повреда из члана 155. став 1. КЗ РС.

Осим тога, повреду Кривичног закона на штету оптужених Захтјев налази и у томе што сматра да се на основу изведених доказа неспорно могло утврдити да су осуђени критичног догађаја поступали у нужној одбрани одбијајући од себе истовремени противправни напад оштећеног Ч. З., који се манифестовао у неовлашћеном фотографисању оптужених (којом радњом је, према тврдњи захтјева, оштећени починио кривично дјело неовлашћено фотографисање из члана 175. став 1. КЗ РС). Због поступања у нужној одбрани радње осуђених предузете критичног догађаја не представљају кривично дјело, те слиједом тога, захтјевом се тврди да је суд требао донијети ослобађајућу пресуду у смислу одредби члана 298. тачка а) КЗ РС.

У истом облику повреде Кривичног закона су изнесене и у жалби браниоца осуђених на првостепену пресуду.

Захтјев није основан.

Наиме, повреда Кривичног закона, као основ за подношење овог ванредног правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби из члана 350. ЗКП РС, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Овим ванредним правним лијеком није прописана могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног

стања, нити се повреда Кривичног закона као законски основ за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде.

Из образложења Захтјева произилази да се тврдња о повреди Кривичног закона темељи на приговорима мањкавости чињеничне основе побијане правоснажне пресуде, када се правилност правне квалификације кривичног дјела на које се осуда по правоснажној пресуди односи, доводи у питање кроз тврдњу о погрешном утврђењу да су повреде оштећеном критичног догађаја нанесене средством подобним да тешко тјелесно повриједи или здравље тешко наруши. Надаље тезу да су оптужени критичног догађаја поступали у нужној одбрани, па да усљед тога њихове радње не представљају кривично дјело, одбрана гради на сопственој оцјени доказа изведених на главном претресу и чињеничних закључака до којих се том оцјеном дошло, а који немају упориште у утврђеној чињеничној основи побијане пресуде описаној у изреци.

Дакле, из наведеног произлази да се Захјевом настоји ревидирати утврђено чињенично стање у побијаној правоснажној пресуди, на начин који би довео до другачије правне оцјене радњи осуђених предузетих критичног догађаја, а која би резултирала доношењем пресуде којом се осуђени ослобађају оптужбе због поступања у нужној одбрани као околности искључује постојање кривичног дјела, или пресуде којом би се оптужени огласили кривим за основни облик кривичног дјела лаке тјелесне повреде из члана 155. став 1. КЗ РС, јер није доказана квалификаторна околност за тежи (квалификовани) облик овог кривичног дјела прописан у ставу 2. истог члана КЗ РС, која се, према утврђењу побијане пресуде, огледа у томе да су повреде оштећеном нанесене средством подобним да тешко тјелесно повриједи или здравље тешко наруши.

На приговорима таквог карактера, по оцјени овог вијећа, не може се заснивати тврдња о повреди Кривичног закона јер је нужна претпоставка за позивање на овај основ побијања правоснажне пресуде, потпуно респектовање правилности чињеничне основе те пресуде, па како наведени аргументи Захтјева по свом карактеру првенствено одражавају приговор правилности утврђеног чињеничног стања на коме се заснива побијана пресуда (што не може представљати законски основ за подношење овог ванредног правног лијека, нити се на ревизији чињеничног стања може градити теза о повреди Кривичног закона), то се не може прихватити као основан приговор Захтјева да је побијана правоснажна пресуда донесена уз повреду Кривичног закона прописану у одредби члана 312. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Из изнијетих разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђених није основан, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци, тако што је Захтјев, као неоснован, одбијен.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске управе
Амила Подрашчић